

РЕШЕНИЕ

№ 23025

гр. София, 11.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6894** по описа за **2024** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Пазар - Витоша ЕООД, с ЕИК:[ЕИК] със съдебен адрес: [населено място], район М., [улица], представлявано от управителя П. Х. П., срещу Решение № 1865 от 18.04.2024 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение (НО) 1-ви състав по НАХД № 5909/2023 г. С решението е потвърдено Наказателно постановление № 001029 от 30.01.2023 г., издадено от и.д. директор на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б., със седалище [населено място], към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите (КЗП), с което за нарушение на чл. 34, ал. 1 от Закона за предоставяне на цифрово съдържание и цифрови услуги и за продажба на стоки (ЗПЦСЦУПС) на осн. чл. 70 от същия закон на дружеството касатор Пазар - Витоша ЕООД, с ЕИК:[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 500.00 лв. и за нарушение на чл. 47, ал. 4 от Закона за предоставяне на цифрово съдържание и цифрови услуги и за продажба на стоки (ЗПЦСЦУПС) на осн. чл. 72 от закона на касатора Пазар - Витоша ЕООД, с ЕИК:[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 500.00 лв.

В касационната жалба се изложени доводи за неправилност на оспореното съдебно решение поради постановяването му в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди се, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че касаторът е извършил от обективна страна нарушението като е бездействал и „поради собствената си недостатъчна организация е изгубил около 1 месец и половина, вместо да предприеме ефективни действия по отстраняване на повредата на закупената стока“. На второ място се поддържа, че въззивната инстанция не е коментирала професионалния кардио уред „бягаща пътека с LCD дисплей“ дали представлява стока съдържаща или не цифрови елементи, с оглед правилното прилагане от административнонаказващия орган на разпоредбата по ал. 1 или ал. 2 на чл. 34 от ЗПЦСЦУПС. На следващо място касаторът твърди, че е неправилен извода на първоинстанционния съд, че е налице рекламация по смисъла на закона. Искане се от съда да отмени решението на Софийски районен съд и да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление.

В отговор на касационната жалба, ответникът - директор на регионална дирекция С. към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисия за защита на потребителите - [населено място], представлявано от адвокат А. К., с приложено по делото пълномощно излага аргументи, че жалбата е изцяло неоснователна, а обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила. Счита, че първоинстанционният съд установява правилно фактическата обстановка - ремонтът на стоката не е бил извършен в рамките на разумен срок - един месец от датата на уведомяване на търговеца за рекламацията. Също така твърди, че от събраните по делото доказателства е било установено по безспорен начин, че на посочените в наказателното постановление време и място, търговецът е извършил от обективна страна, нарушение на чл. 47, ал. 4, вр. чл. 72 от ЗПЦСЦУПС, като след като е удовлетворил рекламацията на стока, не е издал акт за това с екземпляр за потребителя.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, редовно призован, не се представлява.

Ответната страна в касационното производство – изпълнителният директор на регионална дирекция С. към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисия за защита на потребителите - [населено място], представляван от адвокат А. К. с приложено по делото пълномощно, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, решението на Софийски районен съд е правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, VII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима като подадена от легитимирано лице в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, приложим по силата на чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 05.10.2022 г. на касационния жалбоподател е бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за това, че при извършена проверка е било установено, че потребител (Н. А.) е закупил на 11.11.2021 г. стока (бягаща пътека - кардио пътека за бягане) и на 30.03.2022 г. е била предявена рекламация за тази стока. Конзолата за управление на пътеката е била предоставена на касационния жалбоподател за ремонт, който от своя страна е изпратил същата в оторизиран сервиз в Полша за ремонт, едва на 17.05.2022 г. След ремонта конзолата същата е била върната на потребителя на 27.05.2022 г. Формулиран е извод, че на 04.05.2022 г. е извършено нарушение на чл. 34, ал. 1 от ЗПЦСЦУПС.

На касационния жалбоподател е било вменено и нарушение на чл. 47, ал. 4 от ЗПЦСЦУПС, за това че на 27.05.2022 г. не е съставил акт за удовлетворяване на рекламацията на потребителя Н. А..

Въз основа на така съставения акт е било издадено и оспореното Наказателно постановление, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация на жалбоподателя е била наложена имуществена санкция в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 34, ал. 1, вр. чл. 70 от Закона за предоставяне на цифрово съдържание и цифрови услуги и за продажба на стоки и е наложена също имуществена санкция в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 47, ал. 4, вр. чл. 72 от Закона за предоставяне на цифрово съдържание и цифрови услуги и за продажба на стоки.

Първоинстанционният съд приел, че извършеният ремонт на стоката не е бил извършен в рамките на разумен срок - един месец от датата на уведомяване на търговеца за рекламацията и е приел, че административнонаказващият орган правилно е определил разумния срок в рамките на 1 месец. В разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от ЗПЦСЦУПС този срок не е фиксиран в закона и той следва да бъде изведен от обстоятелствата на конкретния случай - ако той е сложен и комплициран и изисква извършването на редица действия, то този срок би бил по-дълъг от 1 месец, за разлика от разпоредбата на чл. 34, ал. 2 от ЗПЦСЦУПС и обратно, когато се касае за действия, които не предполагат забавяне, то разумния срок може да бъде и по-кратък от 1 месец. От доказателствата по делото първоинстанционният съд е установил, че повреденият панел на бягащата пътека е бил изпратен до Полша за ремонт, отремонтиран и върнат на потребителя в рамките на 10 дни. Преди осъществяване на посоченото, обаче е изтекъл период от време /от 30.03.2022 г. - датата на предявяване на рекламацията, до 17.05.2022 г. - датата на изпращане на повредената част за ремонт в Полша/, в който касационният жалбоподател е бездействал и не е предприел ефективни действия по отстраняване на повредата на закупената стока. Първоинстанционният съд е приел, че контролните органи правилно са определили продължителността на разумния срок и законосъобразно са ангажирали отговорността на касационния жалбоподател за неизпълнение на вменените му от закона задължения.

От събраните по делото доказателства първоинстанционният съд по отношение на второто вменено нарушение приема за установено по несъмнен и категоричен начин, че на посочените в наказателното постановление време и място, жалбоподателят е извършил от обективна страна, нарушение на чл. 47, ал. 4, вр. чл. 72 от Закона за предоставяне на цифрово съдържание и цифрови услуги и за продажба на стоки, като след като е удовлетворил рекламацията на стока, не е издал акт за това - с екземпляр за потребителя, тъй като по делото не са представени доказателства в тази насока.

Поради това и съдът е приел, че касационният жалбоподател е извършил и второто нарушение, което му е било вменено.

Така описаната фактическа обстановка първоинстанционният съд е установил въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, подробно описани в съдебното решение.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното първоинстанционно решение е правилно, доколкото същото е валидно, допустимо и съответно на материалния закон. Касационният състав споделя изцяло фактическите установявания на първоинстанционния съд и приема, че СРС е направил верен анализ на доказателствата събрани в хода на воденото административно наказателно производство. АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в законоустановения срок. Същите отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

Настоящият състав приема, че касационният жалбоподател е извършил от обективна страна, нарушение на чл. 34, ал. 1 от Закона за предоставяне на цифрово съдържание и цифрови услуги и за продажба на стоки като в рамките на разумен срок (в случая в срок от 1 месец от предявяване на рекламацията) не е отремонтирал стоката и по този начин е нарушил вмененото му законово задължение в този смисъл.

В Директива (ЕС) 2019/771 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 година за някои аспекти на договорите за продажба на стоки, за изменение на Регламент (ЕС) 2017/2394 и на Директива 2009/22/ЕО и за отмяна на Директива 1999/44/ЕО, в Съображение 55 е посочено: „За да се защитят потребителите от риск от продължителна забава, всеки ремонт или замяна следва да бъдат успешно извършени в разумен срок. Това, което се счита за разумен срок за извършване на ремонта или замяната, следва да съответства на възможно най-краткото необходимо време за извършването на ремонта или замяната. Този срок следва да бъде обективно определен, като се вземат предвид естеството и сложността на стоките, естеството и сериозността на несъответствието, както и усилията, необходими за извършването на ремонта или замяната. При прилагането на настоящата директива държавите членки следва да бъдат в състояние да тълкуват понятието „разумен срок за завършване на ремонт или замяна“, като предвиждат фиксирани срокове, които по принцип биха могли да се приемат за разумни срокове за извършване на ремонт или замяна, по-специално по отношение на конкретни категории продукти.“

Касационният състав приема, че законосъобразно е ангажирана отговорността на дружеството касационен жалбоподател за неизпълнение на вменените му от закона задължения, изразяващи се в неизвършване на ремонта в разумен срок, тъй като от приложените по делото доказателства е установено, че на 30.03.2022 г. е предявена рекламацията от потребителя, а едва на 17.05.2022 г. повредената част е изпратена за ремонт в Полша. Частта е ремонтирана и стоката е върната на потребителя в рамките на 10 дни - изпратена му е с куриерска услуга на 27.05.2022 г. Времето за ремонт на частта в друга държава включващо изпращане, получаване в сервиз, ремонтване и обратно получаване при касатора, който я изпраща на клиента е отнело само десет дни, а на касационният жалбоподател му е отнело 47 дни за да изпрати повреденият панел, за да бъде отремнтиран. Настоящият съдебен състав приема, че касационният жалбоподател не е спазил най-краткото необходимо време за извършването на ремонта, тъй като с оглед на бързината, с която е ремонтиран повреденият панел, правилно е приложен от административно наказващият орган разумният срок от един месец.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че административно наказващият орган е приложил материалноправната разпоредба на чл. 34, ал. 1 от ЗПЦСЦУПС, тъй като разпоредбата се прилага по отношение на стоките, които съдържат цифрови елементи, какъвто в случая е панелът на конзолата.

Настоящата касационна инстанция приема, че е налице рекламация по смисъла на закона. Вещта е закупена и е получена от потребителя на 12.11.2021 г., а на 30.03.2022 г. конзолата е изпратена на търговеца, което обстоятелство е вписано в приложеният по делото регистър на рекламациите. В табличен вид е посочено, че на 30.03.2022 г. в колона казус е записано „Дисплей на Бягаща Run 700 technogym – получен дисплей за ремонт“, което потвърждава наличието на предявена рекламационна претенция от страна на потребителя.

Съдебният състав споделя изводите на СРС за липса на основание за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Това е така, защото извършването на деянието води до осъществяване състава на нарушението /формално; на просто извършване/, без да се изисква настъпване на определен противоположен резултат. Обществената опасност не може да бъде определена като по-ниска в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид, тъй като извършването му винаги води до неизпълнение на разпоредбите на ЗПЦСЦУПС от страна на проверяваните лица.

Предвид изложеното, съдът намира, че Наказателното постановление, предмет на съдебен контрол е законосъобразно, както правилно е приел районният съд. По отношение на съдебното решение, предмет на касационен контрол не са налице касационните основания на чл. 348 от НПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което и при условията и реда на чл. 221, ал. 2 от АПК същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова към определения от закона минимум.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1865 от 18.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 5909/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 1 състав.

ОСЪЖДА Пазар - Витоша ЕООД, с ЕИК:[ЕИК] да заплати на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б., със седалище [населено място], към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите, сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: